

213

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 maja 1947 r.

o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym.

Na podstawie art. 4, 7 ust. 2 i 11 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28) zarządzam, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje wysokość świadczeń rentowych, przewidzianych w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, nie wyłączając świadczeń, wskazanych w art. 300, 301, 302, 303, 304 ust. 3 i 311 ust. 2 tej ustawy oraz w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, nie wyłączając świadczeń, wskazanych w art. 160 i 161 tego rozporządzenia, tudzież świadczeń przyznanych na podstawie przepisów dzielnicowych i okupacyjnych, które obowiązywały na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

§ 2. 1. Renta dla ubezpieczonego w ubezpieczeniu emerytalnym robotników i pra-

owników umysłowych wynosi 2.000 zł miesięcznie.

2. Ubezpieczony, pobierający rentę i potrzebujący stałej pomocy i opieki innych osób, otrzymuje dodatek za bezradność w wysokości 1.000 zł miesięcznie.

3. Dodatek na dziecko wynosi 500 zł miesięcznie.

4. Renta ubezpieczonego (ust. 1) łącznie z dodatkami na dzieci (ust. 3) nie może przekraczać 5.400 zł miesięcznie.

§ 3. Zaopatrzenie, przewidziane w art. 302 i 303 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym lub w art. 160 i 161 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, wynosi 1.800 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Renta lub zaopatrzenie z ubezpieczeń emerytalnych dla członków rodziny, pozostałych po zmarłej osobie ubezpieczonej lub pobierającej rentę albo zaopatrzenie, skła-

da się z kwoty jednostkowej należnej każdemu z uprawnionych oraz z kwoty wspólnej należnej łącznie wszystkim uprawnionym. Kwota jednostkowa wynosi 500 zł miesięcznie, a kwota wspólna przy rentach wynosi 900 zł, a przy zaopatrzeniach 700 zł miesięcznie.

2. Suma rent lub zaopatrzeń dla członków rodziny nie może przekraczać 5.400 zł miesięcznie.

§ 5. Wysokość renty ubezpieczonego, renty wdowiej oraz renty sierocej i wszelkich do nich dodatków dla osób, objętych art. 33-a rozporządzenia. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych wynosi $\frac{1}{5}$ wysokości świadczeń, ustalonej w §§ 2 i 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. 1. Rentę dla ubezpieczonego z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych wymierza się w zależności od stopnia utraty zdolności do zarabkowania.

2. Podstawę wymiaru renty stanowi zarobek miesięczny w wysokości 5.400 zł, a dla ubezpieczonych w wieku poniżej 18 lat do ukończenia tego wieku — 3.600 zł.

3. Dodatek na dziecko wynosi 500 zł miesięcznie, zaś dodatek za bezradność wynosi 1.800 zł, a dla ubezpieczonych w wieku poniżej 18 lat do ukończenia tego wieku — 1.200 zł miesięcznie.

4. Renta wypadkowa dla ubezpieczonego łącznie z dodatkami na dzieci nie może przekraczać podstawy wymiaru renty, określonej w ust. 2 niniejszego paragrafu. Powyższą granicą nie jest objęty dodatek za bezradność oraz dodatki przewidziane w § 9 ust. 1.

§ 7. Jeżeli po upływie więcej niż 2 lat od wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową niezdolność do zarabkowania wynosi 20% lub mniej, rentę wypadkową dla ubezpieczonego zamienia się na jednorazową odprawę w wysokości 24-miesięcznej renty.

§ 8. 1. Renta wypadkowa dla rodziny (wdowy, sieroty, dalszej rodziny), pozostałej po ubezpieczonym zmarłym wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, składa się z kwoty jednostkowej, należnej każdemu z uprawnionych, oraz kwoty wspólnej, należnej łącznie wszystkim uprawnionym. Kwota jednostkowa wynosi 500 zł miesięcznie, a kwota wspólna 1.100 zł miesięcznie.

2. Suma rent wypadkowych dla rodziny nie może przekraczać kwoty 5.400 zł miesięcznie. Granicą tą nie jest objęty dodatek, przewidziany w § 9 ust. 2.

3. Dalsza rodzina w rozumieniu art. 148 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpie-

czeniu społecznym ma prawo do renty wypadkowej tylko o tyle, o ile suma rent wdowy i sierot nie wyczerpuje kwoty 5.400 zł, zaś do kwoty wspólnej tylko wówczas, gdy nie ma ani wdowy, ani sierot uprawnionych do renty.

§ 9. 1. Ubezpieczony pobierający rentę wypadkową, jeżeli wypadek w zatrudnieniu lub zachorowanie na chorobę zawodową nastąpiły po dniu 31 marca 1947 r. i jeżeli zarobek ubezpieczonego stanowiący podstawę wymiaru ostatniego zasiłku chorobowego przekraczał 5.400 zł, otrzymuje w razie utraty co najmniej 50% zdolności do zarabkowania dodatek w wysokości 20% renty obliczonej z ewentualnymi dodatkami na dzieci, lecz bez dodatku za bezradność. Dodatek ten przysługuje przez okres jednego roku od dnia wygaśnięcia prawa do zasiłku chorobowego; może on być wypłacony z góry jednorazowo, jeżeli stopień utraty zdolności do zarabkowania zostanie ustalony na czas trwania prawa do tego dodatku.

2. Jeżeli ubezpieczony nie pobrał jednorazowo dodatku, przewidzianego w ust. 1, a zmarł przed upływem okresu rocznego, dodatek ten wypłaca się osobom pobierającym renty wypadkowe dla rodziny do upływu tego okresu. Jeżeli rentę wypadkową dla rodziny pobiera dwie osoby lub więcej, dodatek dzieli się w równych częściach pomiędzy wszystkich uprawnionych. Jednakże dalsza rodzina ma prawo do tego dodatku tylko w tym przypadku, jeżeli nie ma ani wdowy, ani sierot uprawnionych do renty.

§ 10. 1. W razie zbiegu u jednej osoby prawa do dwóch lub więcej rent wypadkowych z powodu szeregu wypadków lub zachorowań na choroby zawodowe, suma tych rent nie może przekraczać kwoty renty pełnej, obliczonej od podstawy wymiaru, określonej w § 6 ust. 2.

2. W razie zbiegu u jednej osoby prawa do rent z ubezpieczeń emerytalnych, a mianowicie do dwu rent inwalidzkich, albo do dwu rent wdowich lub do dwu rent sierotych, wypłaca się tylko jedną rentę.

3. Poza przypadkami, określonymi w ust. 1 i 2, jeżeli u jednej osoby uprawnionej (ubezpieczonego, rencisty, wdowy i sieroty) zbiegnie się prawo do dwu lub więcej rent z tytułu ubezpieczenia społecznego, których wysokość unormowana jest w niniejszym rozporządzeniu, wypłaca się w całości tylko jedną rentę, a mianowicie najwyższą, a wszystkie pozostałe renty w połowie.

4. Za rentę w rozumieniu ust. 1, 2 i 3 uważa się rentę z ewentualnymi dodatkami na dzieci.

5. W razie zbiegu uprawnień do dodatku

za bezradność z ubezpieczenia emerytalnego i ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych wypłaca się tylko dodatek za bezradność z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych.

6. W razie zbiegu uprawnień do dwóch zaopatrzeń wypłaca się tylko jedno zaopatrzenie. W razie zbiegu zaopatrzenia z prawem do jednej lub więcej rent z ubezpieczenia społecznego, zaopatrzenia nie wypłaca się. Jeżeli jednak zaopatrzenie jest wyższe od renty lub sumy rent, wypłaca się tylko zaopatrzenie.

§ 11. 1. Jednorazową zapomogę pośmiertną po ubezpieczonym wypłaca się w wysokości miesięcznego zarobku, podług którego zmarły był ostatnio ubezpieczony, z tym zastrzeżeniem, że zapomoga ta nie może wynosić mniej niż 5.400 zł i więcej niż 15.000 zł. Jednorazową zapomogę pośmiertną po osobie pobierającej rentę ubezpieczonego wypłaca się w wysokości 5.400 zł.

2. Za podstawę wymiaru jednorazowej odprawy z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych przyjmuje się zarobek miesięczny w kwocie 5.400 zł.

3. Za podstawę wymiaru zwrotu składek z powodu zamążpójścia z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych, wpłaconych do dnia 31 marca 1947 r., przyjmuje się zarobek miesięczny w kwocie 3.000 zł, zaś dla zwrotu składek wpłaconych po tym dniu — zarobek miesięczny w kwocie 5.400 zł.

4. Za podstawę wymiaru jednorazowej odprawy dla wdowy z powodu ponownego zamążpójścia przyjmuje się w ubezpieczeniach emerytalnych 50% renty ubezpieczonego, zaś w ubezpieczeniu od wypadków w zatrudnieniu

i chorób zawodowych 25% podstawy wymiaru, określonej w § 6 ust. 2.

§ 12. Przy wymiarze świadczeń nie uwzględnia się kwot do 5 zł włącznie, kwoty zaś ponad 5 zł zaokrągla się w górę do najbliższej dziesiątki.

§ 13. 1. Stawki, określone w niniejszym rozporządzeniu, mają zastosowanie do świadczeń okresowych od najbliższego terminu płatności, przypadającego po dniu 31 marca 1947 r., i do świadczeń jednorazowych wypłacanych po tym dniu.

2. Wysokość świadczeń okresowych przysługujących:

- a) za okres przed 1 lipca 1946 r. ustala się na podstawie zasad wówczas obowiązujących z tym, że do okresu przed 1 marca 1946 r. stosuje się stawki obowiązujące od tej daty;
- b) za okres od dnia 1 lipca 1946 r. do dnia 31 marca 1947 r. ustala się na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 172) z tym zastrzeżeniem, że przepisy § 2 ust. 4 tego rozporządzenia nie mają zastosowania.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1947 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1946 r. o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 172).

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski